

„Pôsobilý nový pohľad na večnú otázku.“

—Cal Newport

„Podnetný sprievodca, ako robiť
viac pokusov a robiť menej chýb.“

—Adam Grant

malé experimenty

Ako
žiť slobodne
vo svete
posadnutom
cieľmi

**Anne-Laure
Le Cunffová**

Neurovedkyňa a zakladateľka spoločnosti Ness Labs

TATRAN

**malé
experimenty**

**Anne-Laure
Le Cunff**

malé experimenty

**Ako žiť slobodne vo svete
posadnutom cieľmi**

TATRAN

Z anglického originálu Anne-Laurie Le Cunff: Tiny Experiments,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avery,
an imprint of Penguin Random House LLC,
New York 2025,

preložil Martin Kolenič.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5626. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Anne-Laurie Le Cunff
Translation © Martin Kolenič 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1869-6

*Mojim múdrym učiteľom,
ktorí ma vždy privedú späť k zvedavosti.*

Obsah

Úvod: Zbohom, život ako na priamke!	13
-------------------------------------	----

PAKT: SLÚBME SI ZVEDAVOSŤ

1. Prečo nám vytyčovanie cieľov nefunguje	27
2. Únik pred tyraniou užitočnosti	43
3. Dohoda, s ktorou sa pochybnosť zmení na pokus	61

AKCIA: VNÍMAVÁ PRODUKTIVITA V PRAXI

4. Hlbšie vnímanie času	79
5. Prokrastinácia nie je nepriateľ	103
6. Sila zámernej nedokonalosti	121

REAKCIA: SPOLUPRACUJEME S NEISTOTOU

7. Tvorba rastových slučiek	135
8. Kľúč k lepším rozhodnutiam	153
9. Tanec v rytme chaosu	169

VPLYV (IMPAKT): RAST SPOLU S DRUHÝMI

10. Spoločné sústreďenie	183
11. Učíme sa na verejnosti	201
12. Nežijeme pre pomníky	229
Záver: Vitaj, život plný pokusov!	249
Dodatok	255
Výbava na pokusy	256
Sprievodca reflexiou	258
Bonusový zdroj	261
Glosár	263
Podakovanie	271
Poznámky	275

Nedovoľte druhým, aby vás pripravili
o predstavivosť, tvorivosť alebo zvedavosť. Tie tvoria
vaše miesto vo svete, tvoria váš život. Chodte a využite ich,
ako len chcete, a vytvorte si taký život, aký chcete žiť.

*Mae Jemisonová, americká inžinierka,
lekárka a bývalá kozmonautka NASA*

ÚVOD

Zbohom, život ako na priamke!

„Si si tým istá?“ opýtala sa ma manažérka s nefalšovanými obavami v hlase. Mala som vtedy dvadsaťsedem, bývala som v San Franciscu a práve som odovzdala výpoveď v spoločnosti Google. Dobrovoľne som opúšťala prácu, ktorú som kedysi považovala za životný sen: skvelý plat, možnosť cestovať po svete, náročné úlohy zodpovedajúce mojim kompetenciám, zaujímavý kolektív a zdanlivo neobmedzené možnosti pri postupe vo firemnej hierarchii. Keď som túto prácu ako čerstvá absolventka získala, rodičia boli takí šťastní, ako som ich predtým hádam nikdy ani nevidela. Aj ja som bola nadšená – veď to bola šanca stať sa súčasťou niečoho, čo tvorí srdce dnešného technologického sveta!

Otázka manažérky bola preto pochopiteľná. Nie, nebola som si istá, či som sa rozhodla správne, no to som jej nepovedala. Namiesto toho som sebaisto prikývla, objala ju a poďakovala sa jej za spoločné roky, ktoré ma zásadne formovali.

Teraz sa zrejme pýtate, prečo som to urobila.

Centrála Googlu v Kalifornii nebola práve najpravdepodobnejšie miesto, kde by som sa mohla ocitnúť. Som totiž alžírsky Francúzka a vychovali ma v Paríži. Mama sa narodila v alžír-

skom meste Sidi Okaba, ktoré v staroveku volali aj „mesto mágie“,¹ pretože má výnimočnú schopnosť priťahovať duchovných vodcov. Leží na kraji saharskej púšte a tvorí vlastne vstupnú bránu do nej. Arabi a beduíni sa v Sidi Okabe oddávna stretávali pri obchodovaní s koreninami, ťavami a látkami. Môj otec sa zasa narodil v opevnenom francúzskom meste Dinan,² ktoré bolo po stáročia strategickým bodom na ceste medzi Normandiou a Bretónskom. Je známe jedným z najväčších európskych podujatí pre milovníkov stredoveku³ – každý rok tam prichádzajú ľudia z celého sveta obdivovať mestské hradby a zabávať sa na festivaloch s rozličnými témami: raz sú to „brány k predstavivosti“, inokedy si pripomínajú „časy našich staviteľov“.

V mojej rodine na vianočnom stole nesmela chýbať morka pripravená podľa zásad *halal*, ale ani šampanské. Do francúzskej školy som chodila oblečená v minisukni a pri návštevách rodiny v Alžírsku som si zakrývala vlasy šatkou. Otec, verný francúzskej tradícii vyučovania matematiky, mi predstavil fraktály a teóriu chaosu, kým mama bola pre mňa studnicou rozličných arabských prísloví a porekadiel.

Moji rodičia síce pochádzali z celkom odlišných svetov, ale v jednej veci sa stopercentne zhodovali: je dôležité usilovne sa učiť a rozhodovať sa múdro pri výbere povolania. Bola som prvou ženou v rodine, ktorá šla na vysokú školu. Podporili ma obaja rodičia – otec vnímal vysokú školu ako cestu k úspechu, mama ju videla skôr ako cestu, ktorá mi zaručí prežitie. S ohľadom na pracovné vyhliadky bol môj študijný program – kombinácia obchodných a vedecko-technických predmetov – nastavený ideálne.

Ako dieťa internetu ma odjakživa fascinoval spôsob, akým ožívajú pixely na obrazovke. Počas dospievania som sa touto zvedavosťou nechala priviesť na zvláštne i očarujúce chodníčky: viedla som blog, ktorý som si sama poctivo „nakódila“, pričom som jeho vzhľad menila každých pár týždňov. Prekladala som

neznáme japonské pesničky do francúzštiny a spravovala som internetové fórum pre komunitu mladých autoriek a autorov. Každý deň sa na sieť pripájali milióny ľudí, ktorí sa tam učili, komunikovali, vymýšľali nové veci a tvorili nové diela. Fungovanie siete bolo zahalené rúškom tajomstva a v komunite panoval obdiv voči technickým mágom vo firmách ako Google, ktorí z množstva jednotlivých nití spriadali sieť známú ako World Wide Web.

Na pohovor do Googlu ma pozvali vlastne šťastnou náhodou, pretože som sa raz s neznámym spolucestujúcim na palube lietadla do San Francisca pustila do nadšenej debaty o budúcnosti technológie. Prešla som náročnými kolami výberového konania a tú prácu – ideálnu prácu – som získala. Na firemný kampus som dorazila s pocitom, že som mala veľké šťastie, a tiež s pocitmi miernych príznakov syndrómu podvodníka.

O Googli sa všeobecne vie, že stojí na dátach, a tak mal každý môj projekt jasne stanovené ciele. Prehľadne nastavený bol aj kariérny postup, založený na dvoch dobre uchopiteľných mechanizmoch: postupe v rámci pracovných rolí a služobnom veku (alebo aj „seniorite“, pozn. prekl.). Prehľadne stanovené kritériá rozhodovali tiež o povýšení a každý vedel, aké zručnosti musí preukázať, ak sa chce dostať o stupienok vyššie. Dojmológia tak bola absolútne zbytočná, nik sa nemusel trápiť odhadmi. Všetko sme mali čierne na bielom a cieľ bol zreteľný.

Kolegyne a kolegovia ma inšpirovali, rodičia a priatelia vo Francúzsku mi držali palce, a tak som sa neúnavne šplhala po kariérnom rebríčku nahor. Deň som si rozplánovala na polhodinové bloky, obratom som odpovedala na všetky e-maily, dobrovoľne som sa hlásila na doplnkové projekty a dokonca som si našla čas na rozhovor s mentormi, ktorí mi pomohli naplánovať ďalšie kariérne kroky v rámci Googlu. Lietala som po celom svete na všemožné konferencie a výstavy. Povýšili ma a dostala som miesto v tíme pre digitálnu rovnováhu s celosvetovou pôsobnosťou.

Občas som musela odrieknuť spoločenský program, aby som mohla pracovať aj neskôr večer na plánovaných prezentáciách, no verila som, že tá obeta stojí za to. Kariérnu dráhu som mala presne naplánovanú, zostávalo už len kráčať vpred.

Z REBRÍČKA NA REBRÍČEK

Americký psychiater Irvin Yalom píše o tzv. precitnutiach – udalostiach, ktoré nás vytiahnu zo zabehaných koľají, prekonávajú naše vnútorné bariéry a otvárajú nám nové možnosti. Niektoré takéto prebudenia môžu byť naozaj zásadné (napríklad strata milovanej osoby, rozvod, vojna alebo choroba), kým iné môžeme označiť aj ako ľahkú „existenciálnu šokovú terapiu“⁴ – závažné myšlienky, pre ktoré začneme prehodnocovať aktuálny život. V mojom prípade bola potrebná kombinácia menších i väčších prebudení.

Keď som sa jedného rána chystala do práce, všimla som si, že mi sfialovela ruka. Navštívila som preto ošetrovňu priamo v Googli, odkiaľ ma poslali do nemocnice v Stanforde. Lekári pri vyšetrení zistili prítomnosť krvnej zrazeniny, pri ktorej hrozilo, že sa mi dostane až do pľúc. Aby ju mohli odstrániť, bolo nutné, aby som podstúpila chirurgický zákrok. Hrozila som sa však predstavy, že naruším priebeh aktuálnych projektov tímu, a tak som požiadala o odklad zákroku, aby som naň mohla ísť v čase, keď už budú všetci na podnikovej akcii. Ak by toto celé zistila moja manažérka, príšerne by sa našťvala – preto som jej o tom radšej nič nepovedala.

Keď ma po operácii priatelia prišli vyzdvihnúť z nemocnice, urobili si so mnou skupinovú fotku. Som na nej v strede: sedím tam na vozíku, usmievam sa a v rukách držím kyticu. Moja tvár vyzerala úplne rovnako ako pred zákrokom, no vnútri som už cítila, že sa niečo zmenilo. Rýchlo som sa dala dokopy a vrátila

som sa do práce. Ďalej som naplňala vytýčené ciele a bola som dobrou tímovou hráčkou. Vnímala som však už, že prácu akosi vykonávam čoraz mechanickejšie.

Krátko nato prišli Vianoce, a tak som vycestovala domov do Francúzska na prvú návštevu za posledný rok. Zrazu som sa ocitla v kruhu priateľov a príbuzných, ktorých som nevidela celú večnosť. Niekoľko sa ma zrazu opýtal: „No čo, ako sa darí?“ Je to vlastne banálna otázka. Ale predsa... Keď som automaticky odpovedala „práca-je-super-a-San-Francisco-tiež-ďakujem“, všimla som si, že zrejme po prvý raz znel môj hlas nejako nezúčastnene.

Ako sa mi vlastne darilo?

Túto otázku som si nikdy predtým nepoložila. Na to som bola príliš zaneprázdnená a príliš zameraná na to, aby som včas dodala ďalšiu hotovú robotu alebo splnila ďalší a väčší cieľ. Nakoniec, žila som vysnený život, tak muselo byť predsa všetko v najlepšom poriadku.

Keďže ma však od San Francisca delili tisíce kilometrov, konečne som si dovoľila odpovedať na tú otázku otvorene. Nemala som sa najhoršie, ale ani najlepšie. Pravdepodobne som už bola vyhorená, ale vyhorenie samotné bolo iba symptómom väčšieho problému. Pevne daný systém fungovania, hodnotiace tabuľky a stupienky na rebríčku ma pohltili tak veľmi, že som stratila schopnosť vnímať okrem nich hocičo iné. Prestala som si klásť otázku, čo vlastne očakávam od svojich dní a či od budúcnosti.

Popri neúnavnej lopote som však začala vnímať, že sa čoraz viac nudím. Keď som bola o čosi mladšia, hnala ma vpred túžba po nových informáciách a sebarozvoji, no teraz som zrazu iba mechanicky kráčala po predpísanej ceste, ktorú už predtým mnou absolvovalo množstvo kolegyň a kolegov.

Len čo som si uvedomila, ako sa cítim, akoby do mňa pustili desaťtisíc voltov. Množstvo ľudí si dokáže vybudovať napl-

nený a vyvážený život aj na základoch, ktoré mu ponúka práca v Googli. Problém však bol v tom, že ja nie.

Hneď prvý deň po návrate z dovolenky som oznámila, že končím.

Keď sa na to pozriem spätne, vidím, že po výpovedi by mi bola prospela nejaká pauza na premýšľanie. Nevydržala som však obavy a úzkosť z vedomia, že môj status sa zmenil z „výbornej zamestnankyne“ na „nezamestnanú niktošku“. Moja mama sa strachovala, že som na najlepšej ceste do nocľahárne pre ľudí bez domova, a tak som sa hneď vrhla do ďalšieho spoločensky prijateľného dobrodružstva: zanechala som prácu u „technologických žralokov“, kde som získala kontakty a usporila si nejaké peniaze, aby som zo seba zhodila zlaté okovy a začala budovať vlastnú firmu. Presťahovala som sa naspäť do Európy a založila som technologický startup.

Stačil len rok a mladá firma sa dostala do hľadáčika magazínu *Wired* v jeho článku „Zdravotnícke startupy, o ktorých treba vedieť“.⁵ S človekom, s ktorým som firmu založila, sme sa po čase rozišli, no keď ma prijali do prestížneho inkubátora pre začínajúce firmy,⁶ stretla som nového spoluzakladateľa. Prípravou propagačných prezentácií a stretnutiami s potenciálnymi partnermi sme strávili vskutku nehorázne množstvo času. Bola som taká zaneprázdnená, že som si ani nevšimla, kedy som sa od jednej činnosti orientovanej na výkon plnej intenzívneho sústredenia presunula k inej⁷ a fungovala som takmer rovnako ako predtým. Na chvíľu som sa zastavila až vtedy, keď sa nám v inkubátore nepodarilo prejsť do ďalšej fázy a firmu sme museli zavrieť. Pravdupovediac, nemala som na výber. Na obzore sa nečrtal žiaden iný očividný krok, ktorý by som mohla v tej chvíli urobiť. Po rokoch makačky som sa zrazu dostala do stavu, v akom som si za celý dospelý život nedovolila byť – priznala som si, že neviem, kam ďalej.

A táto myšlienka bola pre mňa tým najoslobodzujúcejším zážitkom.

NA PRAHU ZMENY

Možno vám niečo hovorí výraz „hrdinské putovanie“.⁸ Ak nie, ide o rozprávačský postup, ktorý po prvý raz opísal mytológ Joseph Campbell vo svojom vplyvnom titule *The Hero with a Thousand Faces* a ktorý tvorí základ nespočetného množstva príbehov v množstve rôznych kultúr v priebehu celých dejín. Hrdina čelí rôznym výzvam, padá do hlbín neznáma a musí sa predrať späť na hladinu, aby sa vynoril ako nový a zmenený človek. Presne ako v legendách, aj v živote sa striedajú chvíle, keď nevieme, kam diaľ máme ísť, s chvíľami, keď znovu nachádzame samých seba.

S pocitom, že som stratená a slobodná, som nad touto kariérou prestávkou začala uvažovať inak. Nevnímala som ju už ako slepú uličku, z ktorej treba čím skôr vycúvať, ale ako priestor, ktorý sa oplatí preskúmať bližšie. S takýmto nastavením sa opäť rýchlo ohlásila moja stará známa a verná spojenkyňa – zvedavosť.

Keďže som viac nemala v rukách nijaký nalinajkovaný životný projekt, otvoril sa mi celý svet nových možností. Začala som vnímať rozhovory, ktoré ma naplňali energiou, a všímala som si témy, ktoré priťahovali moju pozornosť. Absolvovala som rôzne online kurzy, zúčastnila som sa na workshopoch, dokonca som si kupovala knihy len tak pre radosť. Popritom som pracovala na voľnej nohe, aby som si zaistila nejaký zdroj príjmov. Cítila som, že moje staré dobré ja je späť, a tešila som sa z toho. Pocit, že padám z útesu, postupne zmizol a nahradilo ho čosi celkom opačné – zdalo sa mi, že žijem príbeh, ktorého koniec si môžem vybrať celkom slobodne.

Zvedavosť ma neustále privádzala späť k ľudskému mozgu. Prečo vôbec premýšľame tak, ako premýšľame, a cítime tak, ako cítime? Čím viac kníh som prečítala, tým viac ma táto téma fascinovala, až som sa napokon rozhodla vrátiť do školy a pustiť sa do

štúdia neurovedy. Tentoraz som však v hlave nemala žiaden veľkolepý plán. Chcela som len skúmať svet, učiť sa a rásť. Nebojácne som vykročila do neznáma.

Aj keď štúdium prebiehalo v rámci formálneho programu, nechcela som, aby moja zvedavosť znova niekam zmizla. Inšpirovaná experimentálnym prístupom, ktorý sa vo vedeckom svete štandardne učí, som si položila otázku: *Aký experiment na mojom vlastnom živote by mi priniesol pocit vnútorného naplnenia bez ohľadu na výsledok?*

Milujem písanie, preto som sama so sebou uzavrela dohodu, že napíšem a zverejním sto článkov za sto dní, pričom budem vychádzať zo svojho univerzitného štúdia a z kníh, ktoré vo voľnom čase čítam. Písala som o psychohygiene v práci, o tvorivosti a o vnímavej produktivite.

Sprvu som mala z každodenného zverejňovania textov hrôzu. Cítila som sa ako nahý; priznávala som svet, že aj ja sama som vlastne rozpracovaný projekt, presne ako moje články. Mojim jediným záchranným bodom bola dohoda, ktorú som so sebou uzavrela. Podarilo sa mi nepodľahnúť nutkaniu ujasniť si nejaký definitívny cieľ – jediné, na čom záležalo, bolo, aby som dodržala slovo. Nie vždy to bolo ľahké, a tak som trávila čas aj seba-reflexiou. Písala som si poznámky a viedla denník. Mala som sa na pozore pred známami vyhorenia a v nabitejšom období som tvorila kratšie články.

Postupne sa pred mnou začala črtáť istá cesta. Dokončila som projekt stovky článkov a ja som sa rozhodla s písaním neskončiť. Môj newsletter si postupne získal až stotisíc čitateľov. Jeho názov *Ness Labs*⁹ je vlastne spojením dvoch vecí: anglickej prípony *-ness*, ktorá nesie význam „stav bytia“ v slovách ako *awareness* (povedomie, vedomosť), *consciousness* (vedomie), *mindfulness* (vnímavosť), a slova *labs* (laboratóriá), pretože som chcela tento newsletter poňať ako laboratórium určené na osobné experimenty. Ľudia mi posielali ďakovné e-maily o tom, ako som im

pomohla zmeniť chaos na tvorivosť, že som sa s nimi podelila o spôsoby, vďaka ktorým sa im podarilo zmierniť úzkosť a otvoriť cestu k nepoznaným zákutiam mysle, ktoré sa dovtedy zdráhali preskúmať hlbšie. Iní sa ma zase pýtali, či nemám v pláne vytvoriť nejaký kurz alebo napísať knihu.

Vytrvala som v štúdiu a dnes už ako neurovedkyňa skúmam rozdiely vo fungovaní mozgu jednotlivcov pri učení sa napríklad pomocou EEG alebo sledovania pohybu očí. Z Ness Labs sa stala dynamická malá firma s úžasným tímom. Vďaka tomu všetkému mám možnosť hovoriť a písať o veciach, ktoré ma naozaj zaujímajú.

Neistota z budúcnosti síce nikam nezmizla, ale aj napriek nej sa každý deň budím s nadšením a v očakávaní toho, kam ma život zavedie tentoraz. Neustále hľadám nové potenciálne experimenty, no nenáhlím sa za nejakým špecifickým cieľom. Hrám totiž inú hru. Hru, kde si človek všima veci, kladie otázky a prispôbuje sa životu.

POMÔCKY PRE TÝCH, ČO STOJA NA RÁZCESTÍ

Neistota nás môže naučiť množstvo vecí. Zažívame ju nielen pri veľkých životných zmenách, ale aj v menej významných chvíľach, keď nám je čosi nejasné – napríklad v chaotickej prostrednej fáze projektu, keď máme všetkého po krk a najradšej by sme hodili uterák do ringu. V takýchto prekérnych situáciách veľmi často automaticky reagujeme obavami alebo úzkosťou. Aby sme im unikli, rýchlo sa ženieme k jasne ohraničenému cieľu, presne tak, ako som to robila pri svojom startupe.

Je tu však aj iná cesta – experimentálna.

Posledné roky som sa v Ness Labs venovala tvorbe postupov, ktoré nám majú pomôcť žiť život plný radostných experimentov. Dohoda o sto článkoch, ktorú som so sebou uzavrela, bola

začiatkom celkom nového prístupu k rastu, ktorý som zhrnula v tejto knihe na základe výskumu a poznatkov z čias, keď som tisíce ľudí učila uvádzať tieto princípy do života. Pri empirickom skúmaní a na základe osobných skúseností som vypožarovala niekoľko návykov, ktoré sú protiliekom na vyhorenie a nudu. Pôsobia ako protiváha k obavám, preťažaniu, zmätenosti a samote, ktoré pociťuje množstvo ľudí v mojom okolí, keď sa snažia uplatňovať staré kritériá úspechu v dnešnom svete. Táto kniha nie je podrobný návod ani recept na dosiahnutie konkrétneho cieľa, ale nájdete v nej niekoľko nástrojov a postupov, ktoré si viete prispôbiť podľa vlastnej potreby tak, aby ste s ich pomocou objavili a dosiahli vlastné ciele. Osobitne to platí pre ciele, ktoré ležia mimo rámca ambícií, do ktorého nás vháňa spoločenský tlak.

Vhodnou kombináciou týchto postupov vnesiete do svojho života sústavnú zvedavosť – vedome sa rozhodnete tráviť čas v priestore medzi tým, čo už poznáte, a tým, čo nepoznáte. Bez obáv, so záujmom a s otvorenosťou.¹⁰ Systematickou zvedavosťou si vybudujete neotrasiteľnú istotu a dôveru vo vlastnú schopnosť rásť, aj keď ďalší krok vpred zostáva nejasný. Zároveň vám dá pocit, že vaše konanie je v plnom súlade s ambíciami, ktoré sú pre vás skutočne autentické a vychádzajú z vášho vnútra.

V nasledujúcich štyroch častiach tejto knihy sa dozviete, ako:

- si prisľúbiť zvedavosť,
- sa posúvať vďaka vnímavej produktivite,
- získať flexibilitu napriek neistote,
- a ako snívať odvážnejšie vďaka spoločnému rastu s druhými.

Nachádzate sa v bode, keď by ste starý lineárny model dosahovania úspechov mohli nahradiť experimentálnym modelom osobného a profesijného rastu. V tomto novom modeli budete objavovať, hľadať a prispôbovať si ciele – nie však len tak

vo vzduchoprázdne, ale v dialógu s okolitým svetom. Budete si klásť veľké otázky a odpovede na ne hľadať navrhovaním malých pokusov. Kúsok po kúsku si zvyknete na spôsob, ako kráčať po nelineárnej ceste, kde každá križovatka zosobňuje pozvánku na nové dobrodružstvo.

Tento spôsob života vychádza z pradávnej múdrosti a opiera sa o moderné vedecké poznatky. Ukazuje nám, že keď sa človek nechá viesť vlastnou zvedavosťou, neistota sa môže premeniť na priestor nových možností a osobnej transformácie. Ponúka cestu, na ktorej sa naučíme vnímať problémy a výzvy ako príležitosť na sebaobjavovanie a pochybnosti pretaviť na zdroj rastu.

Prpravte sa na vzrušujúcu novú etapu – začína sa váš nový experimentálny život.